

Adgang til at have nogle egne Midler og dog Ret til Alderdomsunderstøttelse. Men det væsentlige af, hvad den gamle har opsparet, eller hvad den gamle modtager paa anden Maade, kommer til Fradrag i Understøttelsen. Derved modvirker den nuværende Lovgivning, hvad den burde tilsigte at fremme: Sparsommeligheden, Arbejdslysten og Hjælpsomheden. Sparsommelighed, Arbejdsomhed og Hjælpsomhed er unyttig overfor denne Lovgivning, idet hvad der er opsparet, eller hvad der indtjenes ved Arbejde, og det meste af, hvad der ydes ved Hjælp fra andre, kommer til Fradrag ved Understøttelsen. Den rette Udvikling af vor Alderdomsunderstøttelseslov vil derfor være den, der gennemfører Hovedprincippet i Lovgivningen paa en saadan Maade, at det frigøres for Fejlene, navnlig derved, at Lovgivningen, saaledes som Tanken var navnlig i det første af de store Alderdomsunderstøttelseslovforslag, det Berg-Hørupske, tilsigter at fremme Arbejdsvillighed, fremme Sparsommelighed og fremme Hjælpsomhed.

Det Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge, hedder derfor ikke Forslag til Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, men: Forslag til Lov om Aldersrente. Derved er det givet, at det ikke er en Undtagelseslov indenfor Fattiglovgivningens Omraade, der er Tale om, men at det er Gennemførelsen af en Ret, der her foreslaas den høje Rigsdag. Den første Bestemmelse i Loven siger derfor: „Enhver Person, der har Indfødsret og er bosiddende her i Riget eller forhyret med dansk Skib, er berettiget til efter det fyldte 60de Aar at erholde Aldersrente efter de nedenstaaende Regler“, og den næste Paragraf udtaler, at „Retten til Aldersrente, der er begrænset ved de i § 6 fastsatte Bestemmelser om Rentenyderens øvrige Indtægter, er endvidere knyttet til“ en Række Værdighedsbestemmelser. Endelig indfører den som et Hovedprincip, at „Aldersrenten skal dels udgøre et fast aarligt Beløb“, begrænset dog ved de særlige Regler om den øvrige Indtægt, „dels i fornødent Fald, hvad der paa Grund af særlige Forhold efter Kommunalbestyrelsens Skøn herudover maatte være nødvendigt for at sikre Rentenyderen, hvad der til enhver Tid behøves til hans (hendes) med Families Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdoms-tilfælde“. Ved disse Bestemmelser meddeles en fast Ret til en bestemt mindste Aldersrente, men der gives samtidig Adgang til udover dette at supplere den efter det for-

nødne Skøn, det Skøn, som altid er nødvendigt overfor Livets Forskellighed. En fast og ensartet, urokelig Aldersrente af samme Størrelse vilde for de forskellige Modtagere byde højst forskellige Kaar, og derfor er det nødvendigt til Bestemmelsen om den faste Mindsterente, der repræsenterer Retten, at føje Adgangen til at supplere den gennem et Skøn.

Dernæst foreslaas det, at de Indtægtsforhold, som vedkommende gamle har i det Øjeblik, Retten til Aldersrente indtræder, skal behandles ud fra ganske andre Principper end dem, der findes udtrykt i den nugældende Alderdomslovgivning. I vor nugældende Lovgivning om Alderdomsunderstøttelse hedder det, at det til Bolig nødvendige Husrum og 100 Kr. i Indtægt skal lades ude af Betragtning. Jeg skal senere, naar jeg nævner alle Lovforslagets Tal, ogsaa nævne de Tal, som her foreslaas indsat; de gaar ud paa, at den gamle skal have Ret til ikke ubetydelige Indtægter, uden at dette kommer til at berøve ham Adgangen til Aldersrente, og det hvad enten disse Indtægter hidrører fra „personligt Arbejde, privat Understøttelse eller Besiddelse af Formue eller Ejendom“. Saafremt disse saaledes fastsatte, ikke ubetydelige aarlige Indtægter overskrides, medfører Overskridelsen ikke umiddelbart Tab af Retten til Aldersrente, men kun Nedsættelse af den, og heller ikke Nedsættelse med hele Indtægtens Beløb, men kun med en Del deraf, indtil der naas en Indtægt, ved hvilken hele det overskridende Beløb fradrages i Renten.

Endvidere foreslaar Lovforslaget at indføre en Ret til at udsætte Begæringen om Aldersrente, saaledes at denne Udsættelse medfører en Forhøjelse af Aldersrentens Størrelse. Jeg har i Lovforslaget bevaret det 60de Aar, der nu staar i vor Alderdomslovgivning, som det Aar, i hvilket Retten til Aldersrente indtræder, men foreslaar videre, at hvis Begæringen om Aldersrente udsættes til det 61de, det 62de eller videre til det 66de Aar, medfører dette en Forhøjelse af Aldersrenten, en Forhøjelse, der skal have samme matematiske Værdi for vedkommende Modtager, som hvis Ydelsen var begyndt ved det 60de Aar. Med andre Ord: Den gamle, der mener at have nogen Arbejdskraft tilbage, og som derfor ikke vil begære sin Aldersrente i det 60de Aar, skal kunne sikre sig en saa meget større Aldersrente, som matematisk udregnet vilde tilkomme ham, hvis der ikke var sket Udsættelse.